

Τώρα σιγή, πρὸ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, καὶ ἐργασία, ἐργασία! Φιμώσατε τὸ στόμα τῶν φλυαρούντων εἰς δεκάδας στηλῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰπατέ τους, νὰ σκάψουν λάκκον βαθὺν καὶ νὰ ἐνταφιάσουν ἐκεῖ καὶ οἶστρον καὶ εὐγλωττίαν. Ὅταν σὰς ἐπιτραπή ποτε ν' ἀναπνεύσετε ἐλευθερίαν, τότε ἅ; τὴν ἐκθάψουν ὑπερῆφάνως, λέγοντες: ἔθυσιάσαμεν ὅ,τι προσφιλέστερον ἠθητῶ: φλυαρεῖν. Τώρα συνδιαλλαγή καὶ ἐργασία.

Καλιδάν

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΒΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰδοποιῶ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φοιτητάς ὅτι ἐφέτος μετὰ τὴν καταστροφὴν μάλιστα τοῦ πολυτίμου προϊόντος μας, πρέπει νὰ μείνωσι καὶ μελετήσωσιν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ ἕκαστος, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῇ νὰ ὑποφέρῃ πολλαπλὰς στερήσεις ἕνεκα τῆς πρωτοφανοῦς ἐνταῦθα ἀκρίβειας τῶν τροφίμων, ἐνδυμάτων, καὶ ἰδίως τῶν οἰκημάτων, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ἠξήθη κατὰ 40 οιο, ἐκτὸς τῆς μετατροπῆς τῶν παλαιῶν εἰς νέας δραχμάς. Μάθετε δὲ ὅτι καὶ ἤδη δὲν ὑπάρχουν κενὰ δωμάτια οὐδὲ εἰς τὰ ἄκρα τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ὁ αἴτιος τῆς ὑπερτιμῆσεως πάντων ὁ ἄπειρος εἰς ὅλα Τρικούπης ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ μάθημα τῆς ἀπειρίας του, καὶ ἀναγκάζεται μετὰ λύπης του νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ παρά τῆ πλατεῖα Ὁμονοίας μέγαρόν του καὶ, διότι εἶνε βαρὺ τὸ ἐνοίκιον, καὶ διὰ νὰ δύναται νὰ προφυλάσσῃται καλλίτερα, ἀν ποτε συμβῆ πάλιν, ὅπερ ἀπευχόμεθα, ἀπὸ τζαμοσπάσματα, ἀποσύρεται εἰς τὰ στενά.

Γ. Γ. Κακὰ σημάδια. Ἡ ἀπώλεια τῆς ὁμονοίας τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Βάλλη ἐπέφερε τὴν ἀπώλειαν καὶ τῆς ἄλλης Ὁμονοίας.

Εἰς σπουδαστῆς

— Ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ!
 Ὁ κεραυνὸς ἐπισκέπηται ἀμέσως ἐν εὐρυχώρῳ αἰθούσῃ ἐχούσῃ φάτνωμα χρυσοποικίλον δὲν θὰ ἠδύνκτο νὰ παραγάγῃ τρομερώτερον ἀποτέλεσμα.
 Ὁ βαρόνος ἠνωρθώθη ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἠλεκτρικῆς τινος συγκρούσεως, ἐποίησε τρία βήματα πρὸς τὰ πρόσω, ἔπειτα κάτωχρος γενόμενος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς ἔχων, ἰδρῶτι περιρροόμενος, ἐμεινεν ἀκίνητος ὡσεὶ ἀπολελιθώμενος.
 Ἐκτὸς τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, ὅστις οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει προφερόμενον τὸ ὄνομα Σαμαράνδ, οἱ ἄλλοι διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος μεγίστης ἐκπλήξεως.
 Ὁ Ραούλ ἐπλησίασε τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρησε φαινόμενος ὅτι ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν.
 Ἡ γενικὴ ἐκπλήξις ἠξήθη καὶ ὁ Ἰακώβος κατελήθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἰδίου αἰσθημάτος, ὅτε ἐφάνη τὸ ἀναγγελθέν πρόσωπον.
 Ἡτὸν ὁ Λυκογιάννης!
 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βαρόνου ἐσπινθηροβόλησαν.
 Ἡ παραξάλλη τοιαυτὴ τις ἦν, ὥστε οὐδεὶς τῶν κυρίων τούτων μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ νεανίου καὶ μόλις ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσι τὴν εἴσοδον προσώπου τινός, φέροντος ναυτικὴν ἐνδυμασίαν. Τὸ πρόσωπον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὁ ὑπρέτης δὲν εἶχεν ἀναγγεῖλαι, εἶχε πυκνὴν ἐρυθρὰν γενειάδα· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του εἶχον τὸ χρῶμα τοῦ πώγωνός του. Ἐκάθισεν ἡσυχῶς ἐπὶ ἀνακλίντρον.

ΑΙ ΕΝ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒΗ.

ΤΑΡΑΧΑΙ

Ἡ Αἰκατερινοσλάβη, γράφουν αἱ ῥωσικαὶ ἐφημερίδες, τὴν 20 Ἰουλίου εὗρίσκετο εἰς ἀναστάσιον. ἄλλοι λαοὶ διήρχοντο τὰς ὁδοὺς θραύοντες τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν καὶ κατὰστρημάτων τῶν Ἰουδαίων καὶ κἀνόντες θάλασσαν πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Αἱ ὁδοὶ καὶ τὰ βουλευτήρια παρίστων οἰκτρὴν καταστροφῆς θέαμα. Παντὸς ἤκουοντο κόπετοι, πυροβολισμοὶ καὶ τριγμοὶ τῶν θραυομένων ἐπίπλων. Αἰτία τῆς θλιβεράς ταύτης ἱστορίας ἦτο τὸ ξυλοκόπημα χωρικῆς τινὸς ὑφ' ἑνὸς ἑβραίου. Ἴδον τί εἶχε συμβῆ: τὴν προίαν τῆς 20 Ἰουλίου χωρικὴ τις, συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ δεκαετοῦς υἱοῦ τῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἑβραϊκὴν παντοπωλεῖον δι' ἀγορὰν ἐδωδήμων. Ὁ παῖς ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης φουντόβιχ (βάρος 1)4 λίτρας) ἔλαβεν νομίζων αὐτὸ ὡς παίγιον, καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μετ' αὐτοῦ. Παρατηρήσας τοῦτο ὁ ὑπάλληλος, ρίχνεται τοῦ παιδίου, τοῦ τὸ ἀφαίρει βιαίως καὶ τὸ χαστουκίζει Κόσσονακιώτατα. Ἡ μήτηρ ἐπιτίθεται ὑβρίζουσα τὸν ὑπάλληλον, ὅτε ὁ ὀπισθεν τῆς ἰστάμενος παντοπωλῆς τῆς καταφέρει δεινὸν διὰ ξυλοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κτύπημα καὶ ἀρπάσας αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης τῆς ἔσυρεν ἔξω τοῦ παντοπωλεῖου, ἐνθα πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον. Τὸ αἷμα ἔροσεν ἀφθόνως καὶ αἱ φωναὶ τοῦ μικροῦ προσεικκυῶν τοὺς διαβαίνοντας ὑπὲρ ἤθροίζοντο περὶ τῆς ἀναισθητότητος χωρικῆς. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην διήρχοντο καὶ οἱ ἐργάται τῆς κατασκευαζομένης σιδηρᾶς γεφυράς· εἶδον τὰ διατρέξαντα καὶ ἐχύθησαν ἐν τῷ παντοπωλεῖῳ θορυβοῦντες. Τέλος μετὰ 1)2 ὥραν ἐπῆγε χαμπάρι ἡ ἀστυνομία· παρουσιάζεται εἰς ὑπαστὸν νόμος μετὰ κλητῆρων καὶ διατάττει νὰ ὀδηγηθῆ ἡ γυνὴ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ, τὸ πλῆθος ὁμῶς ἐπεμβαίνει καὶ ζητεῖ νὰ φυλακισθῇ

Ἐν τούτοις χαριετήσας σιωπηλῶς ὁ Ἰωάννης προσεχώρησε τεινὼν τὴν χεῖρα εἰς τὸν Πέδρο.
 — Καλῶς ὄρισατε, κύριε, ἐψήφισεν ὁ βραζιλιανός.
 Ὁ Ἰακώβος Γρανδὲν ἐπλησίασε τότε, ἵνα λαβῇ τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.
 — Ποία ἐκπλήξις! εἶπεν.
 Οἱ ἄλλοι προισθάνοντο φρικώδη, τρομερὰν σκηνήν. Ἐξ ἐνοστικτοῦ δὲν ἐφάνησαν ἀναγνωρίζοντες τὸν Λυκογιάννην, ὡσεὶ πρᾶγμα τι εἶχεν εἶπει εἰς αὐτοὺς οὐδεμίαν νὰ ποιήσωσιν ἐπίδειξιν.
 Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν βαρόνον, ἡ ταραχὴ του τοσαύτω μεγάλῃ ἦν, ὥστε δὲν ἐσκέφθη ὅτι τὰ παρόντα πρόσωπα ἦσαν ἐκεῖ ὡς νευρόσπαστα, ὧν ἰσχυρὰ, ἀβρατὸς τις χεῖρ ἐκράτει τὰ νήματα.
 Τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου παρελθούσης, ὁ βαρόνος γενόμενος κύριος ἐαυτοῦ ἀνέλαβε τὸ θράσος αὐτοῦ. Τὴν κεφαλὴν ἔχων προπετῶς ὑψωμένην, τὸ βλέμμα πλήρες λάμψεων, μειδιάμα εἰρωνικὸν στερεοτύπως ἐντετυπωμένον ἐπὶ τῶν χειλέων του, προὐχώρησε πρὸς τὸν Λυκογιάννην.
 — Συγγνώμην, κύριε, τῷ εἶπε· δὲν ἤκουσα καλῶς πρὸ ὀλίγου τὸ ὄνομά σας· εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι εἴπητε ὑπὸ ποῖον ὄνομα σὰς ἀνίγγειλαν;
 — Ἐκπλήσσαι, κύριε, ἀπήγγειλεν ὁ νεαὸς μετ' αὐτά